

*p**

Lisa JEWELL

Syskonmakaren

Av författaren till *Ralph's Party* och *Vince & Joy*

Syskonmakaren

Lisa Jewell är född och uppvuxen i norra London, där hon bor med sin make och sina två döttrar. Hennes första roman, *Ralphs party*, blev en bästsäljare 1999. Hon har också skrivit *Typ trettio*, *Stjärna för en natt*, *Vince & Joy*, *A Friend of the Family*, *Våga flyga*, *The Truth about Melody Browne* och *After the Party*. Alla har funnits med på Sunday Times bestseller-lista.

Mer av Lisa Jewell

Ralphs party
Typ trettio
Stjärna för en natt
Vince & Joy
Våga flyga

På engelska:

A Friend of the Family
The Truth about Melody Browne
After the Party

Syskonmakaren

Lisa Jewell

Översättning Christina Stalby

*P**

info@printzpublishing.se
www.printzpublishing.se

Copyright © Lisa Jewell 2011
Originalalets titel: The Making of Us
Originalförlag: Random House
Utgiven efter överenskommelse med
Curtis Brown Ltd, London
Översättning: Christina Stalby
Omslag: Lotta Berglin
Omslagsfoto: Emma Danielsson
Sättning: Lotta Berglin
ISBN: 978-91-979067-5-3

1979

GLENYS

Glenys Pike var 35 år. Hon hade långt, mörkt hår och en lång svanhals. Hennes man hette Trevor och var fem år yngre än hon. Tanken var att han skulle få henne att känna sig ung. Sanningen var att det faktum att han ännu inte hade fyllt trettio fick henne att känna sig ungefär lika gammal som sin mormor. Trevor, å andra sidan, hade fortfarande spänst i stegen som en ung man. Håret var en tjock mörkbrun kalufs, och magen var lika jämn och hård som stelnad cement. Han levde dessutom som en ung man. Han gick fortfarande ut på nattklubbar med sina kompisar till fram på småtimmarna, och förra sommaren hade han åkt på en Club 18-30-resa bara för att han kunde. Trevor var vältränad och stark och rökte cigaretter som en cowboy. Trevor var en gud.

Men Glenys hade precis fått veta att Trevor även sköt lösa skott.

Ja, hon var väl inte helt säker på det. Herregud, Trevor skulle aldrig runka i en burk, inte åt någon, minst av allt en kvinnlig läkare. Men hon var tvungen att anta det eftersom det inte var något fel på henne. Inget över huvud taget. I fem år hade de försökt få barn, fem år av inbillade symptom och två veckors väntan och falska förhoppningar och att ligga med sina jäkla ben i det jäkla vädret efter det jäkla sexet, och ingenting. Inte ens ett ynka missfall. Och i morse hade hon varit hos en läkare på fertilitetskliniken för att få provresulta-

ten, och där var det, svart på vitt: Helt Felfri.

”Din man då, mrs Pike, har han varit här för att testa sig?”

Glenys hade fnyst ut ett skratt genom näsan. ”Nej, herregud”, hade hon sagt. ”Jag tror inte ens att min man vet om att det finns något som heter manlig infertilitet.”

”En machokille?” frågade läkaren.

”Det är bara förnamnet”, instämde Glenys. ”Festprisse. Livsnjutare. *Rumlare*.”

”Ja”, sa läkaren med en suck och lutade sig tillbaka i stolen som om hon hade hört alltihop tusen gånger förut. ”I så fall föreslår jag att du försöker ändra på hans livsstil. Om han lever den typen av liv så är det antagligen inte så bra för hans spermier. Röker han?”

”Fyrtio om dagen.”

”Dricker?”

”Fyrtio om dagen.” Glenys hade flinat. ”Jag skojar bara. Fast vissa lördagskvällar är det nog inte långt ifrån.”

”Bra matvanor?”

”Pommes frites? Är det nyttigt?” Glenys blinkade menande åt läkaren som bara såg på henne utan att le. ”Nej”, sa hon och fortsatte, lite i onödan, ”jag skojar bara med dig. Han gillar pommes frites, men han gillar pasta också. Hans farmor var italienska. Han säger att det ligger i blodet. Och han gillar grönsaker. Ärtor. Potatis. Morötter. Han äter alltid sina grönsaker.”

”Träning?”

”Jag tycker att han är vältränad. Han spelar fotboll på söndagarna. Han promenerar till jobbet. Han har en fantastisk uthållighet, du vet, när vi gör det.”

”Ja, hur som helst ...” Läkaren ignorerade den ovälkomna inblicken i sin patients kärleksliv. ”Det låter som om det finns gott om utrymme för förbättringar. Fortsätt försöka i ungefär sex månader till, ingen rökning, ingen alkohol, och om det fortfarande inte har hänt något så får din man komma hit och testa sig.”

”Sex månader?” hade Glenys pipit. ”Men om sex månader är jag ju trettiosex år. Jag trodde att jag skulle vara mormor när jag var trettiosex! Jag kan inte vänta i sex månader! Mina ägg ...”

”Det är inget fel på dina ägg”, hade läkaren försäkrat henne. ”Det är inget fel på dig. Du måste bara få din man att ändra livsstil. Och just det, inga åtsittande byxor, inga åtsittande kal-songer. Du får köpa boxershorts i bomull åt honom.”

Glenys hade fnyst igen vid tanken på Trevor i boxershorts. Trevor var stolt över sitt paket. Han ville att folk skulle kunna beundra det; han ville inte dölja det i säckiga gamla gubbkal-lingar. Och med rätta. ”Vet du”, hade hon sagt till läkaren, ”jag känner min man. Och jag är helt säker på att han inte kommer att gå med på något av det här. Han går inte med på pösiga byxor och inga cigg. Det är faktiskt de åtsittande byxorna och ciggen som får honom att känna sig som en man. Utan dem skulle han känna sig, ja, han skulle känna sig som en fjolla. Du fattar.”

Läkaren hade lutat sig över skrivbordet mot henne. ”I så fall”, hade hon sagt, ”borde du börja fundera på andra alternativ.”

”Alternativ. Vad då för alternativ?”

Läkaren suckade. ”Ja”, sa hon och räknade på sina långa fingrar, ”fertilitetstest för din man, livsstilsförändringar, sådana saker skulle vara det första man tänkte på. Men efter det så, ja, då har vi adoption, spermadonation, provrörsbefruktning ...”

”Spermadonation?”

”Ja.”

”Vadå, typ att någon kille bara ger en sin sperma?”

”Nja, han ger den inte till dig. Inte direkt. Han donerar den till en fertilitetsklinik, och kliniken matchar rätt sperma med rätt mottagare.”

”Jösses, och hur går det ... du vet?”

Läkaren suckade igen. Glenys visste att hon bara var en dum tjej från landet som inte hade ägnat så mycket av livet åt att

fundera på den stora, vida världen. Hon följde inte direkt med i vad som hände på nyheterna eller så, utan levde bara i sin lilla bubbla av Glenyshet. Hon hade hört talas om en kvinna i grannbyn som hade stulit sperma från sin pojkvän, sugit ut den ur en använd kondom med en stekpipett och sprutat in den i sig själv. Hon blev gravid men barnet stannade inte kvar. Det var nästan som om det visste att det var resultatet av dåligheter. Men det här, att män gav bort sperma till främlingar, det var något nytt för henne.

”Den förs in vaginalt med hjälp av en spruta. Naturligtvis när kvinnan är som mest fertil.”

”Wow, en främmande mans spermier. Och mitt ägg. Kan du tänka dig? Men hur bestämmer de vems spermier de ska ge mig? Jag menar, hur väljer de?”

”Jag skulle inte säga att de *väljer*. Men du får veta några viktiga detaljer om donatorn. Längd. Hårfärg. Ögonfärg. Nationalitet. Utbildning.”

Utbildning. Glenys tyckte att det lät tjusigt.

”Vadå, kan det vara typ en professor eller något?”

Läkaren ryckte på axlarna. ”Teoretiskt sett. Men det är mer troligt att det är en arbetslös skådespelare eller en student.”

Skådespelare. Studenter. Professorer. Blotta tanken. Hon älskade verkligen sin Trevor. Hon avgudade sin Trevor. Han var den sexigaste killen i världen. Han var cool och snygg och oborstad och tuff och allt som en man ska vara. Varje gång han såg på henne fick hon gåshud. Men han var inte smart, hennes Trevor, inte på det sättet. Han kunde mycket om det han var intresserad av, som rugby och cricket och fotboll och fiske. Han kunde till och med säga några ord på italienska. ”*Ti amo, mi amore.*” Hon ville stoppa ner handen i byxorna på honom och grabba tag i honom när han sa så till henne. Men när det gällde annat så, ja, det var jobbigt att erkänna det, men när det gällde annat var han faktiskt ganska dum.

Hon hade inte kunnat släppa tanken på en annan mans spermier efter det. Resten av dagen gick hon omkring och

föreställde sig hur hon låg på en vit brits med benen i byglar, medan säden från en främling fördes in hennes väntande kropps mörker, och hur de ivriga små sakerna kilade upp mot hennes äggs gyllene strålgans. Sedan tänkte hon på Trevors spermier. Fulla spermier, för upptagna av att imponera på varandra för att komma någonvart i dunklet. Hon föreställde sig hur de bröstade upp sig mot varandra: Ska'ru ha en smäll? Va? Dumma spermier. Dumma, lata machospermier.

När hon väl kom hem från kliniken hade hon blivit riktigt arg på Trevor och hans spermier och hade nästan bestämt sig för att hon skulle göra det, hon tänkte åka till en spermabank och be om spermier från en trevlig, intelligent och nykter man. Men där var han, när hon klev in genom dörren till deras mysiga lilla lägenhet precis utanför Tonypandy. Han stod och fileade fisk på köksbänken och hade på sig det löjliga förklädet med en bild av en naken kvinna som hans bror hade gett honom i julklapp förra året, och han sken upp när han såg henne och var så underbar och så löjlig och så jäkla perfekt att hon inte kunde hjälpa det, hon ville krama honom och kyssa honom och inte prata om spermier eller bebisar eller boxershorts i bomull.

Det var inte förrän hon vaknade fyra morgnar senare och kände det våta mellan benen, ankomsten av ännu en månatlig förbannelse, som hon började bli arg igen. Vad var det för poäng med en man som sköt lösa skott? Vad var det för poäng med en man som kunde filea en flundra och sätta en boll längst bak i nätet om han inte ens kunde hålla sig från att dricka så pass länge att hans spermier hann nyktra till?

Det var den morgonen som Glenys Pike bestämde sig för att hon ville ha ett barn mer än hon ville ha en man. Det var den morgonen som Glenys Pike bestämde sig för att göra det på egen hand.

1979

RODNEY

Rodney Pike hade varit kär i Glenys ända sedan första gången han såg henne. Det var i hans mammas vardagsrum, dagen före hans födelsedag. Inte för att det var därför Glenys var i deras vardagsrum. Hon satt bara och väntade på Trevor som var på övervåningen och fixade håret framför badrumsspeglin. Det satt ofta en tjej i soffan och väntade på att Trevor skulle bli klar med att fixa håret. Det var oftast blonda, trendiga tjejer med lugg och billiga plastörhängen. Men den här var annorlunda. Hon hade blankt, svart hår och en lång, elegant hals. Hon hade vanliga kläder: en vit blus med skarp kring midjan, himmelsblå bomullsbyxor och silverskor som en balettdansös skulle kunna ha. Och hon satt rak i ryggen, som om någon hade lärt henne hur man gör det ordentligt. Han hade väntat sig att hon skulle öppna munnen och tala som Audrey Hepburn, men det hade hon inte gjort. Hon hade en bred dialekt och när hon log förvandlades ansiktet till en karikatyr av sig självt. Men i det där första avgörande ögonblicket hade Rod sett på Glenys Reeves och trott att hon var en exotisk varelse som skickats dit från en annan värld för att lägga beslag på hans själ, och han blev aldrig riktigt kvitt den känslan.

Trevor visade mer intelligens under de trettio sekunder det tog honom att fria till Glenys Reeves ett år senare än han hade visat sammanlagt i sitt liv fram till dess. Rod hade nickat gillande när Trevor och Glenys satt i samma gröna soffan och Tre-

vor berättade för familjen: ”Jag har friat till Glenys och vet ni vad? Hon sa ja!” Han hade varit vansinnig om han inte hade gjort det. Tjejen avgudade honom, den saken var säker, och hon var inte bara den sötaste tjejen som Rod någonsin hade sett, hon var dessutom snäll och omtänksam. Och en sådan tjej träffade man inte på varje dag. Rodney hade aldrig träffat på en sådan tjej. Han hade egentligen aldrig träffat tjejer. Han var för kort för de flesta. Walesiska tjejer gillade stora män och Rod var inte stor: 168 cm och byggd som en skogsalv. Han hade samma jämna anletsdrag som Trevor, men i mindre skala. Han hade alltid antagit att han skulle växa och bli lika stor som sin storebror, men så blev det inte. Han förblev lika liten som en skolpojke.

Genom åren hade Glenys alltid haft vänligheten att förta lite lätt med Rodney. Hon brukade säga saker som ”åh, jag kanske gifte mig med fel bror”, och propsade alltid på att få sitta bredvid honom på pubar och restauranger. Till skillnad från sin bror var Rodney inte dum. Han förstod att hon bara ville vara snäll. Han visste att hon visste hur han kände för henne, och han visste att hon visste vad han tänkte om sig själv. Hon ville bara ge hans självkänsla ett litet lyft, en knuff uppåt. Det fungerade. Rodney kände sig alltid som om han var fem cm längre när han var med Glenys.

Så när hon kom till honom en morgon i början av 1979, elegant som vanligt i en skraddarsydd kjol och en kråsblus i chiffong, och lade sin hand på hans och sa ”Rod, jag behöver din hjälp. Jag är desperat”, så hade han redan vetat att vad hon än skulle be honom om, så skulle han säga ja.

Först hade det hon sa till honom låtit obegripligt.

”Det är Trevor ... Det är hans spermier. De är dåliga. Det är därför vi inte har fått barn än, Rodney.”

Han petade upp glasögonen på näsryggen och såg på Glenys genom dem. ”Vad menar du med att de är dåliga?” Han var väldigt obekvämt med att vara i samma rum som Glenys när hon använde ord som ”spermier”. Han hade aldrig hört henne

säga fula ord förut. Det gjorde att han för tillfället blev döv för innebörden i det hon försökte säga.

”De är värdelösa, Rod. Han skjuter lösa skott. Simmarna kan inte simma.”

”Men vad är det du säger?” Rod satte handen för munnen när det började gå upp för honom. ”Är du säker?” sa han sedan, för i ärlighetens namn, hur kunde Trevors simmare vara värdelösa? Man behövde bara slänga en blick på honom för att se hur viril han var.

”Ja, jag är ganska säker, för jag har liksom varit på kliniken i Llantrisant, och de har undersökt mig inifrån och ut och uppiifrån och ner och fram och tillbaka, och det är inget fel på mig och det har gått fem år, Rod. Fem år, och det beror inte på att, ja du vet ... Det beror inte på att vi inte har försökt.”

Rod blinkade sakta för att få bort bilden av hur Glenys och hans bror ”försökte” ur huvudet.

”Och läkaren där uppe sa att det är för att han dricker. Och röker. Och jag kan inte säga åt Trevor att han inte får dricka och röka. Och de åtsittande byxorna. Jag menar, tänk dig Trevor i pösiga brallor. Kom igen.” Hon skakade sorgset på huvudet. Rodney skakade också på huvudet.

”Har du berättat det för honom?”

”Herregud, nej! Kan du tänka dig det? Han skulle få slag-anfall. Jag tror inte att han någonsin skulle förlåta mig. Tror du det?”

Rodney nickade långsamt. Hon hade rätt. Trevor var inte en sådan man som skulle ta lätt på att någon påstod att han inte var fullt så mycket man som han trodde att han var. Rodney tog ett djupt andetag. Något enormt var på väg, det här samtalet skulle leda fram till något oerhört omvälvande. Han kunde känna det i luften och se det i de spända dragen i Glenys vackra ansikte. Han försökte hindra den mest uppenbara tanken från att sjunka in, för den var alltför överväldigande. Det fanns inte en chans på tusen, på miljonen, på biljonen att Glenys skulle be honom bli pappa åt hennes barn. Inte en chans. Han ska-

kade omedvetet på huvudet åt tanken. Nej, det skulle innebära att han antingen svek sin bror eller var tvungen att ägna sig åt krångliga mekaniska saker med burkar och sprutor och gud vet vad, och blotta tanken på det gjorde faktiskt Rod ganska illamående. Han och Glenys tänkte likadant, det visste han. De var lågmälda personer, vettiga skulle man kunna säga, och de brukade inte svära eller prata om snuskiga saker som andra. Glenys tålde det inte, och inte han heller. Så han satt och väntade på vad hon skulle säga härnäst.

”Jag tänker åka till en spermabank”, sa hon till slut. ”Jag tänker åka till en spermabank i London. Och jag vill att du följer med mig.”

Rodney hade hört talas om spermabank och till och med funderat på att donera själv för några år sedan, när han var arbetslös och i desperat behov av snabba pengar. Men sedan hade han tänkt efter en gång till: små Roddar som sprang runt i världen och förbannade honom för sina magra kroppar och sitt tunna hår och sin dåliga syn, och ärligt talat, vilken kvinna skulle vilja ha hans sperma när de fick veta att den hade donerats av en 168 cm lång, närsynt trädvårdsspecialist från Tonypandy?

”Okej”, sa han och strök fingertopparna lätt över hakan. ”Jag förstår. Du ska alltså inte åka dit med Trevor.”

Glenys såg på honom med en blick som han genast förstod.

”Nej”, sa han, ”självklart ska du inte det.” Han stirrade ner i golvet ett tag och funderade på hennes fråga. Sedan såg han upp på Glenys igen. Hon såg hård ut. Nej, inte hård. *Beslutsam*. Hon tvekade inte alls på om det var det här hon ville göra. ”Du har alltså tänkt igenom det här, då?”

Hon nickade bestämt.

”Och om jag inte följer med?”

”Då åker jag dit själv. Men jag vill inte åka själv, Rod. Vad ska de tycka om mig? De kommer att tro att jag är någon galen kvinna som dyker upp utan sin make och vill ha ett barn. Jag menar, vilken människa skulle göra något sådant? Jag behöver

dig, Rod. Jag vill att du följer med mig till London och sitter bredvid mig och låtsas att vi är gifta.”

”Men om jag gör det för dig, Glenys ... och tro mig, jag skulle verkligen vilja göra det för dig ... så skulle det innebära att jag ljög för Trevor, för min bror.”

Hon nickade, och ögonen var stora av desperation.

”Fasen, Glenys. Jag vet inte ...”

”Tänk på hur lycklig din bror kommer att bli, Rod. Tänk på när han får hålla det här barnet i sina armar. När han kan kalla sig själv för en *man*.”

Han blinkade och svalde. Hon hade trängt in honom i ett hörn. När hon lade fram det på det sättet så ... ja, då hade hon en poäng. Trevor skulle aldrig medge det, men Rod visste att det störde honom att han inte hade fått barn än. Allt var jämt så enkelt för Trevor, och han hade tagit för givet att det skulle vara likadant att skaffa barn. Han pratade om att skaffa fyra eller fem. Men sedan pratade han också om fördelarna med sitt barnlösa liv, nattklubbarna och semestrarna och kvällarna på puben. Men det kanske bara var tomt prat, tänkte Rodney, bara machoskryt för att hålla självtvivlets demoner borta.

”Vill du det?” Glenys såg bedjande på honom. ”Vill du följa med?”

”Var ligger det?”

”London”, sa hon. ”Harley Street.”

”Jag brukar inte ...” sa han halvt för sig själv.

”Jag vill inte göra det här i närheten. Folk snackar och så där. Och man vet aldrig, det kanske visar sig att det är någon jag känner. Tänk dig det! Tänk dig att få ett barn som liknar killen i elbutiken!”

De skrattade till, extra högt för att sticka hål på den nervösa spänningen. När skrattet hade ebbat ut suckade Rodney. ”Jag måste få fundera på saken.”

”Ja. Det måste du. Det är en stor grej, Rodney. Jag vet det. Och jag skulle inte be dig om jag inte litade på dig.” Hon lade

sin hand på hans och kom nära hans ansikte. ”Jag skulle inte be dig, Rod, om du inte vore den man du är.”

Rod log och inuti expanderade och växte något, och han visste att han skulle göra vad som helst för den här kvinnan, till och med gå bakom ryggen på sin egen storebror.

1998

LYDIA

Lydia Pike slog armarna om knäna och slöt ögonen mot den gassande solen. Hunden satt bredvid henne, stor och flämtande, för varmt klädd i sin tjocka päls. Gräset var högt, högre än hon någonsin hade sett det förr, och luften i den här lilla sänkan vid det nedlagda järnvägsspåret var tung och söt av doften av hundloka. Lydia tog med sig hunden hit varje dag, det var en del av den vanliga promenaden från lägenheten till affären och hem igen. I vanliga fall fortsatte hon att gå, för under andra årstider var det här stället fuktigt och ogästvänligt, men nu, efter sex veckors sommar, den varmaste sommaren i mannaminne, hade jorden torkat till en len skorpa och fjärilar prydde de vilda blommorna som sprängde upp genom banvallen. En nyckelpiga kröp uppför Lydias fotled och hon strök försiktigt ner den mot marken. Tystnaden var total. Hon lade sig ner med huvudet mot det mjuka gräset och kände hur det rörde sig under håret, hur det levde av sommarens alla djur. Hon slöt ögonen och den stora solen pulserade genom hennes ögonlock, en gyllenröd symfoni.

Det gick en stund och sedan satte sig Lydia upp igen, kände efter i ryggsäcken och drog fram en kvarting med vodka. Den var redan halvtom, för hon hade druckit hälften på vägen hit utblandad i en flaska Coca-Cola Light. Hon förde flaskan till munnen och drack törstigt från den. Alkoholen gav ännu mer skärpa åt hennes situation, här på banvallen till en sedan

länge nedlagd järnvägslinje, på flykt hemifrån, på flykt från livet. Känslan av ensamhet och desperation sveptes bort, och Lydia kände hur färgen återvände till själen. Hon lade armen om den stora schäfern. Flicka och hund, sida vid sida, som de hade varit de senaste tio åren. Hennes pappa hade köpt hunden som skydd åt henne. Inte för att han var den sortens pappa som bara tänkte på sitt barns säkerhet, utan för att han var den sortens pappa som inte orkade göra jobbet själv. Lydia hade haft hela ansvaret för Arnie sedan hon var åtta år. Hon hade gett honom mat, promenerat med honom, skött hans päls och sovit med honom i sin smala säng på natten. Arnie. Hennes bästa vän.

Folk tyckte att hon var konstig. De kallade henne för Lydia *pikey*, tattar-Lydia. *Det är klart att de gjorde det.* Lydia var dessutom Gothtjejen med hunden. Inte för att hon var gothare. Hon gillade bara svart. Hon hade inga piercingar eller tatueringar, men trots det var hon Gothtjejen med hunden. Och Grungetjejen. Det passade bättre. Hon gillade Nirvana, Alice in Chains och Pearl Jam. Förut, när hon var fjorton, femton, var det Hårdrockaren. Hon föredrog Grungetjejen. Hårdrockaren fick det att låta som om hon gillade Motörhead och Whitesnake. Det lät som om hon hängde med ofräscha skol-kare och aldrig tvättade håret. Men ingen visste, ingen visste egentligen vad Lydia verkligen var. Lydia visste knappt själv vad Lydia var. Hon var arton. Hon bodde i en lägenhet på fjärde våningen i en liten by utanför Tonypandy med sin pappa som var fyrtionio år. Hennes mamma hade dött när hon var tre år. Hon hade precis gjort examensproven och räknade kallt med högsta betyg i alla ämnen (ytterligare ett skäl att hata Lydia, hon var smart också). Hon hade en stor hund som hette Arnie. Hon ville bli forskare. Hon drack för mycket.

En timme senare återvände Lydia till det lilla hyreshuset där hon bodde med sin pappa. Bredvid huset låg en lekplats. Så här mitt i sommaren, halvvägs igenom sommarlovet, var den

full av tonåringar: tjejer i magtröjor och pösiga jeans hängde på gungorna, killarna hade sportlinnen och militärshorts. En del av dem rökte. En av dem hade en bergsprängare på axeln. "The boy is mine" av Brandy & Monica, soundtracket till deras sommar men inte till Lydias. Hon kände de flesta av dem sedan de var små, hade gått i skolan med några av dem och till och med dragit runt några av dem i barnvagn på området medan deras mammor satt och skvallrade. Men hon var inte vän med någon av dem.

Lydia stålsatte sig, men tonåringarna var för upptagna av sig själva och var för tillfället inte intresserade av underhållning utanför sin egen lilla grupp. Lydia drog in hundens koppel och de gick snabbt och tyst förbi lekplatsen mot huset. Lydias blick drogs som vanligt till en bit av asfalten alldeles under hennes lägenhet, en rosa färgfläck och i den en svag kontur av en hand, ett böjt finger. Och Lydias näsa fylldes som vanligt av lukten av målarfärg, tung och kemisk och skrämmande.

Hon fortsatte framåt, runt hörnet och in mellan det yttre trapphusets betongväggar. Två tonåringar såg snabbt upp på Lydia när hon gick förbi och gjorde plats för henne och hunden, alltför upptagna av innehållet i de små plastpåsarna som de hade i händerna för att bry sig om den svartklädda tjejen som fortsatte upp mot fjärde våningen.

Hon vred om nyckeln i låset på ytterdörren, nummer trettioett, öppnade den och höll andan. Hennes pappa satt med syrgastuben inkopplad. Han led av kronisk obstruktiv lungsjukdom, vilket inte var så konstigt med tanke på att han hade rökt fyrtio cigaretter om dagen sedan han var femton. Han hade nyligen börjat med syrgastuben, och han satt med den inkopplad femton timmar om dagen. Lydia tyckte att det var skrämmande att se honom så. Han såg bisarr ut, märkligt förvriden, som en figur i en David Lynch-film.

Han såg upp på henne när hon kom in och log matt. "Hej, hjärtat." Han drog bort masken från munnen.

"Hej."

”Skön promenad?”

”Jo då. Lite för varmt.”

”Ja”, sa han och ögonen vandrade mot fönstret. ”Ja”. Han hade varit inomhus i tretton dagar nu och suttit i samma soffa större delen av tiden. Om han ville kunde han sitta på balkongen, sitta i solen, men Lydias pappa hade låst balkongdörren för femton år sedan, låst den och aldrig öppnat den igen. Hon gjorde en kopp te och gav den till honom. Han höll ut två stora händer, tunna och kalla som på en reptil. Lydia frågade om han ville ha något annat, och när han sa nej tog hon med sin tekopp och hunden in på sitt lilla rum, satte sig på den smala sängen och försökte att inte få dåligt samvete för att hon lämnade sin pappa så där, helt ensam där ute, döende såvitt hon visste. Hon kämpade med skuldkänslorna en stund, men sedan tänkte hon på hur han hade varit innan lungorna gav upp och kroppen hade börjat kollapsa. Ingen dålig person, men inte någon bra pappa. Men han var snäll mot henne nu. Han var snäll nu när hon var allt han hade.

Lydia såg på sitt rum, på de smutsiga magnoliafärgade väggarerna med den där antydning till cyklamenrosa som lurade under. Hennes pappa hade målat om i Lydias rum bara några dagar efter att hennes mamma hade dött. Hon hade förtvivlat sett på när den gråbruna målarfärgen svabbades ut över det ljusrosa. Det var som om han målade över hennes glädje. Nu för tiden passade magnoliafärgen henne. Hon hade svårt att föreställa sig att hon någonsin hade varit den sortens lilla flicka som ville ha ett rosa rum.

Lydia var nästan fyra år när hennes mamma dog. Hon kom inte ihåg så mycket av henne. Mörkt hår. De små silversvanarna som hon gjorde åt sin dotter av folien i sina cigarettpaket. En kjol med blå rosor. Långa naglar under bakkdelen på Lydias tröja, kli-kli-kliade en fläck åt henne: ”Hårdare? Mjukare? Där? Där? Åh, jag ska kli bort det åt dig.” Hon hette Glenys. Lydia kom ihåg musik, Terry Wogan på radion, en diskho full av disk, en cigarett som glödde i ett askfat, lukten av pom-

mes frites i fritösen, spjälorna i en lekhage, en kartong som var stor nog att gömma sig i, tv-tidningen på soffbordet, program inringade med blå kulspetspenna och en bur med en liten gul fågel som gjorde glädjepiruetter varje gång Lydias mamma såg på den. När hon dog försvann alla de här sakerna, en efter en, som stjärnor som slocknar på natthimlen. Den gula fågeln, tv-tidningen, Terry Wogan, pommes fritesen, ryggkliandet, de sköra silversvanarna, den rosa färgen i sovrummet. Det enda som fanns kvar var askkoppen.

Lydia hörde sin pappa hosta i rummet intill. Hon stelnade till. Varje hostning lät som om den skulle kunna bli hans sista. Tanken fick henne att slitas mellan glädje och panik. Om han dog skulle hon bli helt ensam. *Helt ensam*. Hon ville vara i fred, men hon ville inte vara helt ensam. Hon såg på sin hund, hans stora starka huvud, hans mjuka öron. Hon var inte helt ensam. Hon hade sin hund. Hon slöt ögonen för att stänga ute pappans rosslande och tankarna på framtiden och tillät sig att sjunka ner i en djup, vodkatyngd sömn.